

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/56/2014
Identifikačné číslo spisu:	6798899959
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6798899959.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ JUDr. Ing. F., bývajúceho v S., 2/ P., bývajúcej v A., obaja zastúpení JUDr. Jozefom Holíčom, advokátom v Bratislave, Lužická č. 7, proti žalovaným 1/ JUDr. Q., A., správcovi konkurznej podstaty úpadcu Želstav, A - Z, s.r.o., Bratislava, Štefánikova č. 15, 2/ J., bývajúcemu vo D., 3/ Ing. M., bývajúcej vo D., žalovaní 2/ a 3/ zastúpení JUDr. Oľgou Fekešovou, advokátkou vo Zvolene, Sládkovičova 99/2, 4/ Ing. V., bývajúceho v A., 5/ V., bývajúcej v A., o určenie vlastníctva, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 6 C 120/1998, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. apríla 2013 sp. zn. 15 Co 146/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ až 5/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen uznesením zo 4. januára 2012 č.k. 6 C 120/1998-1119 uložil žalobcom povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným 1/ až 5/ náhradu trov konania vo výške 891,69 Eur na účet ich právnej zástupkyne do troch dní. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1, § 149 ods. 1 O.s.p., a § 13 ods. 6, § 17 ods. 2, § 19 ods. 3 vyhlášky č. 240/1990 Zb. účinnnej do 31. marca 2002 a § 13 ods. 6, § 17 ods. 2, § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z.z. účinnnej do 31. decembra 2004. V odôvodnení uznesenia uviedol, že právna zástupkyňa si vyúčtovala trovy právneho zastupovania vo výške 6.915,62 Eur podľa vlastníckych podielov žalovaných, súd však dospel k záveru, že v prejednávanej veci ide o určovaciu žalobu podľa § 80 O.s.p., preto nie je možné vychádzať z hodnoty nehnuteľností a žalovaným priznal náhradu trov konania spoločne vo výške 891,69 Eur.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcov aj žalovaných uznesením z 3. apríla 2013 sp. zn. 15 Co 146/2012-1152 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobcom uložil spoločne a nerozdielne zaplatiť náhradu trov konania žalovanému 1/ vo výške 2.699,86 Eur, žalovaným 2/, 3/ spoločne a nerozdielne vo výške 1.617,74 Eur, žalovaným 4/, 5/ spoločne a nerozdielne vo výške 1.617,74 Eur (spolu vo výške 5.935,34 Eur), všetko na účet ich právnej zástupkyne, do troch dní.

Žalovaným náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď na určenie výšky náhrady trov konania prináležiacim žalovaným spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia aplikoval § 13 ods. 6 vyhlášky č. 240/1990 Zb. účinnnej do 31. marca 2002 a § 13 ods. 6 vyhlášky č. 163/2002 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci účinnnej do 3. decembra 2004, v dôsledku čoho žalovaným priznal náhradu trov v nižšej výške, než im prináleží. Uviedol, že okresný súd vychádzal pri určení výpočtového základu pre základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z nesprávneho názoru, že v prejednávanej veci hodnotu predmetu konania alebo práva nemožno vyjadriť v peniazoch, alebo len s nepomernými ťažkosťami. V preskúmvanej veci predmetom konania bolo určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam a hodnotu predmetu sporu bolo možné vyjadriť v peniazoch. S prihliadnutím na vyúčtovanie trov právneho zastúpenia právnu zástupkyňou žalovaných napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a žalobcom uložil povinnosť zaplatiť žalovaným náhradu trov prvostupňového konania v konkrétno vo výroku uvedených sumách, spolu vo výške 5.935,34 Eur na účet právnej zástupkyne do troch dní. K námietke žalobcov, podľa ktorej mal súd pre rozhodnutie o trovách konania aplikovať ustanovenie § 150 O.s.p., uviedol, že v danom prípade aplikácia tohto ustanovenia neprichádzala do úvahy, nakoľko neboli zistené dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých by bolo možné náhradu trov konania čo i len sčasti nepriznať. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., keď žalovaní v odvolacom konaní úspešní, si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia a žiadali, aby dovolací súd zrušil uznesenie oboch stupňov a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 237 písm. f/, § 239 ods. 1 písm. a/, § 239 ods. 2 písm. a/, § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. V dôvodoch svojho dovolania podrobne zopakovali skutkový stav týkajúci sa veci samej (okolnosti týkajúce sa zmluvy o predaji časti podniku, nesprávny postup katastrálneho úradu pri vykonaní zápisov do katastra nehnuteľností, zneužitie právomoci konkurznej sudkyne, postup správcu konkurznej podstaty, ktorý majetok žalobcu nesprávne zaradil do majetkovej podstaty úpadcu a tiež postup majúci za následok nutnosť pribrať do konania žalovaných 2/ až 5/, nesprávne rozhodnutie vo veci samej vydané v predmetnom konaní potvrdené odvolacím súdom, dĺžka predmetného konania), ktoré mali byť dôvodom, aby súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval podľa § 150 O.s.p., pretože žalobcovia daný stav nezavinili, ale ho zavinil správca konkurznej podstaty. Namietali, že splnomocnenia na zastupovanie v predmetnej veci udelené advokátke žalovaných nemali náležitosti v označení rozsahu splnomocnenia, pričom osobitne namietali procesnú spôsobilosť žalovaného 1/, keď JUDr. Q. - správca konkurznej podstaty zomrel XX. Q. XXXX, čo má za následok, že týmto dňom jeho plnomocenstvá zanikli a nie je vykázané, že právna zástupkyňa je dedičkou po zosnulom správcovi konkurznej podstaty, pričom trovy konania patria splnomocniteľovi. Dovolatelia ďalej namietali nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, keď súd neodôvodnil, prečo bola základom tarifnej ceny hodnota predmetu konania. Správnosť akceptovania jednotlivých položiek dovolatelia neskúmali z dôvodu vyššie uvedených námietok. Namietali, že odvolací súd mal povinnosť skúmať pri rozhodovaní o trovách konania splnenie podmienky ustanovenia § 150 O.s.p. napriek tomu, že žalobcovia v dôvodoch odvolania nešpecifikovali tieto dôvody, avšak sa takého postupu domáhali. Z uvedených dôvodov navrhli zrušiť uznesenie odvolacieho súdu aj súdu prvého stupňa a vec vrátiť odvolaciemu súdu (?) na ďalšie konanie s tým, aby rozhodol o trovách konania tak, že žalovaným 1/ až 5/ náhradu trov konania neprizná. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcov navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť. Náhradu trov dovolacieho konania si neuplatnil.

Žalovaní 2/ až 5/ vyjadrenie k dovolaniu nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.)

Podľa ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Podľa ustanovenia § 239 ods. 4 O.s.p., ustanovenie odseku 1 písm. a/ neplatí, ak ide o uznesenie ukladajúce peňažné plnenie, ktoré neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Dovoláním napadnuté uznesenie vykazuje znaky rozhodnutia podľa ustanovenia § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p., súčasne však ide o rozhodnutie o trovách konania, dovolanie proti ktorému ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. výslovne vylučuje. Prípustnosť dovolania proti tomuto uzneseniu z uvedených ustanovení preto nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne

postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p. dovolatelia nenamietali a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobcov preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na dovolacie námietky žalobcov sa dovolací súd osobitne zamerlal na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania (napr. oprávnenia zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.). Žalobcovia namietajú nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu. Treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa opakovane Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Súd prvého stupňa rozhodnutie o trovách konania založil na aplikácii § 142 ods. 1 O.s.p. a pri výpočte výšky náhrady trov konania žalovaných, ktoré im vznikli na právnom zastúpení, vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 6 vyhlášky č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách za poskytovanie právnej pomoci v znení do 31. marca 2002 a z § 13 ods. 6 vyhlášky č. 163/2002 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za

poskytovanie právnej pomoci v znení do 3. decembra 2004, keď dospel k záveru, že predmet konania nie je oceneľný peniazmi. Z dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu možno vyvodit', že odvolací súd nepovažoval aplikáciu týchto ustanovení za správnu, pretože hodnotu predmetu sporu v prejednávanej veci bolo možné určiť a preto pri výpočte výšky náhrady trov právneho zastúpenia vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 1 a § 16 ods. 1, 2 písm. a/ a ods. 3 vyhlášky č. 240/1990 Zb. a § 13 ods. 1, § 17 ods. 2 vyhlášky č. 163/2002 Z.z. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa vypořiadal tiež s odvolacou námietkou žalobcov týkajúcou sa aplikácie ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania, keď pre jeho použitie v prejednávanej veci odvolací súd nenašiel opodstatnenie.

Vzhľadom k tomu, že dovolatelia vo svojom dovolaní osobitne vytýkajú obom súdom nižších stupňov, že svojimi rozhodnutiami rozhodli o trovách konania JUDr. Q., správcu konkurznej podstaty napriek tomu, že ten XX. Q. XXXX zomrel, čím zanikla aj jeho funkcia správcu konkurznej podstaty a teda nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, dovolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti uviesť nasledovné:

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením Mestského súdu v Bratislave z 1. februára 1999 č.k. 38 K 111/95-59, bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka Želstav A-Z, spol. s r.o., Štefánikova č. 15, Bratislava a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. Q.. Z dôvodu úmrtia ustanoveného správcu konkurznej podstaty, súd uznesením z 13. októbra 2011 č.k. 38 K 111/1995-5561, ustanovil do funkcie nového správcu konkurznej podstaty, Ing. V., PhD., ktorú na jej návrh uznesením z 2. decembra 2011 č.k. 38 K 111/1995-5568, zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty a do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. Q..

Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania súdom prvého stupňa aj odvolacím súdom bol namiesto zosnulého JUDr. Q. novo ustanoveným správcou konkurznej podstaty JUDr. Q. a uznesenie odvolacieho súdu z 3. apríla 2013 sp. zn. 15 Co 146/2012 mu bolo doručené v zmysle pokynu dovolacieho súdu, dňa 11. marca 2014 (por. doručenkou na č.l. 1240).

Správca konkurznej podstaty je úradne (súdom) poverená fyzická alebo právnická osoba zapísaná do zoznamu správcov. Osoba poverená funkciou správcu konkurznej podstaty nie je nemenná, čo vyplývalo z ustanovenia § 8 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní a v súčasnosti z ustanovenia § 42 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Účastníkom súdneho konania je teda správca konkurznej podstaty a osoba tam uvedená, je osoba poverená touto funkciou, ktorá sa môže aj v priebehu konania meniť, ak dôjde ku skutočnosti vyžadujúcej takúto zmenu.

Ak potom v predmetnej veci súd výrokom rozhodnutia priznal náhradu trov konania žalovanému 1/, priznal ju správcovi konkurznej podstaty, pričom z obsahu spisu a tiež odôvodnenia rozhodnutia tak súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu vyplýva, že sa jednalo o trovy konania, ktoré vznikli správcovi konkurznej podstaty v období od 31. októbra 2000 do 22. marca 2004. Skutočnosť, že v záhlaví uznesení súdov nižších stupňov je ako správca konkurznej podstaty uvedené meno JUDr. Q., a nie meno JUDr. Q., je potrebné považovať za zrejmu nesprávnosť, o ktorej súd kedykoľvek vydá podľa ustanovenia § 164 O.s.p. opravné uznesenie.

Dovolacia námietka žalobcov, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k procesnej vade konania zakladajúcej prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., sa však z rozhodujúceho - obsahového hľadiska netýka procesného postupu súdu (nedostatok náležitostí odôvodnenia, ktorý nedostatok podľa názoru dovolacieho súdu nemožno vyvodit' - odvolací súd odôvodnil prečo procesne úspešným žalovaným náhradu trov konania priznal a prečo nepovažoval použitie ustanovenia § 150 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania za dôvodné), ale tej zložky činnosti súdu v občianskom súdnom konaní, pri ktorej na základe priebehu a výsledkov konania volí právnu normu, ktorú bude pri rozhodovaní aplikovať, zvolenú normu aplikuje, bližšie interpretuje a prijíma svoje právne závery o posudzovanej veci. Dovolatelia odvolaciemu súdu v dovolaní v podstate vytýkajú, že v danom prípade mal aplikovať ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p., pretože podľa ich názoru nemal náhradu trov konania

priznať žiadnemu z účastníkov. Námietka, že súd nesprávne aplikoval určité ustanovenie zákona alebo že podal jeho nesprávnu interpretáciu, je vo svojej podstate námietkou, že súd svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávne právne posúdenie ale nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorý ale prípustnosť dovolania nezakladá.

V súvislosti s ďalšími výhradami dovolateľov, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je totiž v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľmi namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie dovolateľov podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcom 1/ a 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovaným 1/ až 5/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.